

IMOGEN
CLARK

Loo
algus

Originaali tiitel:
Imogen Clark
Where the Story Starts
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolev lugu on väljamõeldis. Nimed, isikud, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud väljamõeldud kontekstis. Kõik sarnasused elavate või surnud isikute või tõestisündinud lugudega on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Kaie Niit
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Emma Rogers

Text copyright © 2019 by Imogen Clark. All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E09384520

ISBN 978-9949-82-647-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

PROLOOG

„Whitley Bay rannalt on leitud naisterahva surnukeha,” teatas uudistelugeja sobilikult sünge häälega.

Grace Montgomery Smith sättis just korda arvukaid tuttidega kaunistatud diivanipatju, mis olid konfettidena mööda elutuba laiali paisatud. Majapidajannal oli vaba päev ja kuna Grace'ile tundus, et tema lapsed ise enda järelt koristada ei oska, jäi see tema ülesandeks. Neil tuleb õppida, mõtles Grace padja suletäidist uuesti kohevaks saputades, et enamik inimesi peab ise enda järelt koristama, mitte lootma, et teenijad selle ära teevad.

Kulus mitu sekundit, enne kui sõnad tema lõputu sisemonoloogi katkestasid, aga kui see juhtus, tardus Grace ajas peatununa paigale ja keskendas kogu oma tähelepanu teleriekraanile.

„Surnukeha tuvastati kui kauaaegne linnaelanik proua Melissa Allen,” jätkas morn diktor. „Laiba avastas koeraga jalutaja veidi pärast koitu. Proua Allen töötab ranna lähedal asuvas King's Headi hotellis. Politsei tema surmas kõrvalisi isikuid ei kahtlusta. Naise perekonnale on juhtunust teatatud.”

Grace võttis raskelt istet, tundes korraga õhupuudust nüüd, kus ta seda kõige rohkem vajas, ja pigistas käes olnud diivanipatja nii kõvasti, et kahe luksusliku sametise nupu vahele ei jäänud juuksekarvagi jagu ruumi. Ekraani jõllitades lootis ta kuulda rohkem

üksikasju, aga paistis, et see oli kõik, ja uudistelugeja läks edasi järgmise teema juurde.

Nii et Melissa on siis surnud. Pärast kõiki neid aastaid. Grace'ile jõudis see vaevu kohale. See tundus nii ebatõenäoline, nii juhuslik, et ta jäi selle mõistmisega hätta. Grace püüdis hoomata kõiki võimalikke tagajärgi, kuid ei suutnud selgelt mõelda. Hetkeks kaalus naine, kas ta oli nime valesti kuulnud, või kas on võimalik, et Whitley Bays on veel teinegi Melissa Allen. Ta aga polnud valesti kuulnud. Täpselt nii nagu üks kaksik tunneb teise õnnetust või ema oma last ähvardavat ohtu, teadis ka Grace, et midagi on muutunud.

Kui see on tõsi ja Melissa on tõesti surnud, siis muudab see kõike.

1

LEAH - PRAEGU

Alleni pere oli juba jälle hiljaks jäämas.

Mul oli kõigest umbes kaks minutit aega, et lapsed riidesse ja majast välja saada, ning kannatus, vähemalt minu oma, oli katkemas. Polnud mingit tähtsust, kui vara me laupäeva hommikul ärkasime. Alati läks ühtemoodi. Noah'l, minu nelja-aastaselt pojalt, oli ujumistund ning Poppyl koolis *netball*'i-matš, aga neid vaadates jäi mulje, et aega on maa ja ilm. Noah oli endiselt pidžaamas, aga kuna tal olid ujumisprillid ees, paistis ta arvatavalt, et on enam-vähem valmis. Poppyst polnud jälgegi.

Hõikasin ülakorrusel olevaid lapsi. See oli väike ridaelamu ja tegelikult polnud põhjust niimoodi karjuda, et seda igas mahaotsas kuulda oli, aga see parandas mu enesetunnet.

„Tulge kohe alla!” karjusin. „Me jääme hiljaks!”

Kedagi ei ilmunud nähtavale.

Ma ei teadnud, miks ma selliste asjade pärast nii närvi läksin. Ega maailm selle pärast veel seisma jää, kui lapsed trenni hilinevad, aga ma tundsin uhkust selle üle, et sellel juhtuda ei lasknud. Kasvatasin oma lapsi üksinda ja ei kavatsenud mingil juhul kellelgi öelda

lasta, et ma ei saa hakkama. Mitte et mu elus oleks olnud kedagi, kellele see korda läinuks, aga ikkagi. See oli mu isiklik väljakutse.

Noah ilmus nähtavale, nüüd juba riides, aga ilma prillideta. Poppyst polnud ikka mingit märki.

„Noah, kus su prillid on?” pärisin poisilt, ärritus minust välja immitsemas nagu moos pirukast. „Minut aega tagasi olid need sul peas.”

Noah patsutas käega oma pead, leidis prillid kadunud olevat ja kiirustas trepist üles tagasi. Polnud kahtlustki, et minust mõlemal pool elavad naabrid said samuti tema väikeste jalgade põntsumist nautida. Kindlasti ootavad mind järgmine kord nendega kohtudes ees õrnad passiiv-agressiivsed kaebused, aga olen siin neist mõlemast kauem elanud, nii et ma ei hooli sellest.

Lõpuks lonkis ka Poppy trepist alla, nagu poleks tal aimugi kiirusest, mis mind närviliseks tegi, aga vähemalt oli tüdruk valmis.

Ja siis helises uksekell.

„Oh issand küll,” pobisesin endamisi. Püüdsin Noah' kuuldes mitte vanduda, teades, et kõike, mida ma oma kodu pühaduses ütlen, korratakse kahtlemata mänguväljakul ja kantakse mulle siis üliagara koolisekretäri poolt ette näitena minu kehvadest üksikvanemlikest oskustest.

Eeldasin, et see on postiljon, keda ma olin juba koolipõlvest peale tundnud ja kes poleks mu laste peale karjumisest väljagi teinud, aga kui ma poole karjumise pealt ukse avasin, polnud seal üldsegi postiljon.

Minu ukšelävel seisis üks naine. Ta paistis olevat minuga samaealine, aga loomulikult palju vähem räsitud. Ta kandis helehalli pluusi, mis tundus olevat päris siidist, kunstipäraselt kaela ümber keeratud beebiroosat salli ja kallitena tunduvaid teksasid. Samuti olid tal suured päikesepillid, mis tema triibutatud juukseid näo eest eemal hoidsid. Oli kohe näha, et ta pole siitkandist pärit.

„Oih!” laususin, olles täielikult rivist välja löödud asjaolust, et tulija pole postiljon. „Vabandust karjumise pärast. Ma ainult... Saan ma teid aidata?”

Hetke naine lihtsalt seisis seal ja jõllitas mind, mis oli veidi segadusse ajav, aga paistis siis toibuvat.

„Mul on nii kahju, et ma teid segasin,“ alustas ta. Tema kõne oli õige peen, nagu peaks ta uudiseid lugema või midagi. „Ma tean, et see kõik on üsna eriskummaline, aga arvan, et käisin väiksena siin perepuhkusel. Läksin lihtsalt mööda ja mõtlesin, noh, mõtlesin, et äkki tohiksin korra sisse astuda. Vanade aegade mälestuseks?“

Ta naeratas pelglikult, aga see kadus ta huultelt niipea, kui ta mu näoilmet nägi. Mul ei olnud sellise asja jaoks aega. Me pidime kohe minema hakkama või muidu jääb Noah ilma sellest, kuidas kogu ta klass korraga basseini hüppab, mis on tunni juures tema lemmikosa. Samuti annab hilinedes kohale hiilimine teistele emadele võimaluse mind taga rääkida, mida mul vaja ei olnud. Naine oli ilmselt niikuinii valesse majja tulnud.

„Vabandust,“ ütlesin veidi nipsakamalt, kui olin kavatsenud, „aga mul on praegu kiire. Nagunii olete minu arvates eksinud. Niipalju kui mina tean, pole see maja kunagi puhkemaja olnud. Kas te kõrvalmajas käisite?“

Naine tundus pisut rusutuna ja siis kergelt segaduses olevana.

„Ma eksisin vist tänavaga,“ lausus ta. „Kõik need väikesed majad tunduvad ühesugused, kas pole?“ Adudes, et sellele tähelepanu juhtimine võib solvanguna tunduda, lõi ta käe suu ette ja punastas korralikult. „Jumal küll, mul on nii kahju. Ma ei tahtnud...“ Siis hammustas ta huulde, tuues kuuldavale väikese, kuid eksimatult äratuntava naerukihina. „Ma tekitan siin vist korraliku segaduse? Kuulge. Ärge tehke minust välja. Ma proovin järgmisel tänaval. Veel kord vabandust.“

Õigupoolest oleksin pidanud solvunud olema. Naine oli juba arvustanud nii minu maja kui ka tervet tänavat, aga mina ei teadnud veel tema nimegi. Kuid tegelikult leidsin selle üsna naljaka olevat. Või oleksin leidnud, kui mul poleks nii kiire olnud. Siis taganes naine juba pihkusid tõstes mööda rada majast eemale, vabandades minu ees, nagu sõltuks sellest ta elu.

„Pole midagi,” hõikasin talle järele. „Loodetavasti leiate otsitava,” lisasin.

Ma tõesti lootsin seda, sest naine paistis veidi hajevil olevat ja ilmselt oli asi talle tähtis, kuigi minuga polnud sellel mingit pistmist.

Noah ilmus mu kõrvale, prillid taas kindlalt peas.

„Emme, kes see oli?” küsis ta, kui naine teed mööda mere poole läks.

„Pole aimugi,” vastasin välisust sulgedes.

„Ta oli kena,” ütles Noah, tabades nelja-aastase lapse vaistuga asja tuuma kohe ära.

„Jah,” vastasin. „Oli küll.”

2

CLIO - PRAEGU

Clio istus merevaatega kohvikus, teetass tema ees oleval laminaatlaual juba jahtunud. Vesi akna taga meenutas hallikasrohelist voodikatet, olles täiesti sile kohani, kus see pilvelaigulise taevaga kokku puutus. Üksik paat õõtsus hetke ja võttis siis suuna majakale, kajakaparv kannul.

Hommik polnud päris plaanipäraselt sujunud. Majas elav naine oli hoolimata Clio kohutavast ajastusest piisavalt sõbralik olnud, aga ilmselgelt polnud tal aimugi, millest Clio rääkis. Tõenäoliselt oli ta alles hiljuti sinna kolinud ja ei saanudki loota, et ta maja ajaloost midagi teaks. Ta polnud ka puhkemaja nimetamise sööta alla neelanud, mille abil Clio oli lootnud sisse pääseda.

Siiski oli Clio kindel, et oli leidnud õige maja. Aadress oli tema isa uhke käekirjaga kirjutatud väikesesse märkmikku, mille hooldusõde pärast isa surma koos tema asjadega oli talle andnud.

Clio kõrvallauas istus sõbralikus vaikuses vanapaar. Naine luges kokandusajakirja ja mees segas hajameelselt oma teed, lusikas õrnalt vastu tassiäärt kõlisemas. Neid vaadates tulvasid Clio silmadesse kuumad ja kipitavad pisarad. Miks on elu nii ebaaus?

Kes otsustab selle üle, millised inimesed saavad vanadust nautida ja millised mitte?

Clio püüdis oma vanemaid ette kujutada samasugustes poosides, kõrge ea tõttu haprad ja kõverad, kuid endiselt rahulikud ning õnnelikud, teineteise seltskonnas aeglasema tempoga kulgevat elu nautimas. Selle mõttega kaasnes uus leinakurbus ja Clio langetas pea, et ümbritsevad inimesed tema kurvastust ei märkaks. Pärast esimese ehmatuse möödumist oli leinaga nii raske toime tulla. Kui matustega ühele poole saadakse, siis eeldatakse, et sa pöördud tagasi tavaellu ega näita ümbritsevaile inimestele oma valu. Vähemalt Cliole tundus nii.

Ta kobas oma käekotis taskurätikupaki järele ja pühkis pisarad ära, nuuskas tasakesi nina ning tõmbas sõrmega alumiste ripsmete alt läbi, et eemaldada kõik reetlikud laiali läinud meigijäljed. Tema isa oli surnud liiga vara, aga see oli miski, millega Cliol tuli lihtsalt elama õppida. Ta ei saa enesevalitsust kaotada iga kord, kui näeb mõnd paari, kes saab tema vanematest rohkem pulma-aastapäevi tähistada.

Nii või naa, teades, mida ta nüüd teadis, polnud üldse kindel, et tema vanemate abielu oleks kõrge eani vastu pidanud. Vähemalt ei olnud vaja nüüd, kui tema isa enam nende keskel polnud, asjaolusid avalikkuse ette tuua ja nende praegune olukord säilib nagu kärbes merevaigus. Clio kaitseb oma ema isa tehtud vigade eest ja tema perekond võib oma mälestusi säilitada kartmata, et uus tõde neid rikuks.

Nii, mõtles Clio rannale kanduvaid valgeid laineharju vaadates, mida ta järgmisena peaks tegema? Täna hommikul oli majas elaval naisel olnud kiire. Võib-olla laseks naine ta kiireks pilguheiduks sisse, kui ta hiljem tagasi läheks. Kui Clio pärast kõiki neid aastaid taas majja pääseks, laheneksid loodetavasti majaga seotud segased mälestused ja ta saaks Whitley Bayst lahkuda, et enam mitte kunagi tagasi tulla.